

לכבוד מר שלמה גולדברג, מנהל בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי, מכובדי,

לאחר שתקרא בחוברת הרצופה דברי העורך הראשון שלי, מר יוסף קלארמן, שאמר במשכן נשיא המדינה לרגל הענקת פרס ק. צטניק, יהיה ברור לך ש"הספר" לא גרם לי בושות, להפך, כפי שמעיד מר קלארמן, הביקורת כולה הכריזה: "כוכב חדש עלה בשמי השירה!"

ואשר לענייננו: בשנת 1953 הודיעו לי בשהותי בניו־יורק ש"הספר" מאת הסופר שהושמד באושוויץ נמצא בספרייה הלאומית כמוצג נדיר תחת זכוכית. הלכתי לספרייה, הצגתי את תעודת פא"ן כסופר מישראל הכותב סיפור־חייו של סופר זה שהושמד, קבלתי את הספר לידי, יצאתי מהספרייה, שרפתי את הספר.

לפני שלושים שנים בערך, מישהו בתל אביב מסר לי שבספרייה הלאומית בירושלים נמצא "הספר". נסעתי לירושלים, התברר שמנהל הספרייה, מר אלקושי (האם בחיים הוא?), ידע מי אני, לא הייתי זקוק ל"תרמית" כדי לקבל את הספר לידי. יצאתי מהספרייה, ושרפתי את "הספר".

לפני מספר חדשים שמעתי משני סטודנטים, המתחקים אחרי קורות־חייו של ק. צטניק, ש"הספר" נמצא בספרייה הלאומית בירושלים. וההמשך ידוע.

מדוע?! ואם ירצה הרוצה בתשובה לשאלה זו, הרי גם היא נאמרה בסיפורי של יוסף קלארמן בחוברת המצורפת.

שלמה גולדברג היקר, לא באתי לנחמך, אף לא להתנצל. מכתבי הארוך, הארוך מאד, בא כבקשה אליך המנהל: הפנים המיוסרים של הפקידת, אשר מידיה לקחתי את "הספר", עומדים ויעמדו לעיני. אנא, גם אתה, כמו אלקושי לפניך, היית נוהג כמו הגברת־הפקידת.

ועוד בקשה לי אליך: כאות ועד צרפתי כאן שארים מתוך "הספר", אנא, שרוף אותם כמו נשרפו כל יקר לי ועולמי בקרמטוריום של אושוויץ.

בכוונה מכתבי אליך בכתב־ידי ולא ע"י מכונתי הקרה.

19.12.93